

גליון

משמיע ישועה

ציצים ופרחים
על פרשת השבוע וענינא דיומא
שנאמרו בשיעורי השבוע של
מורינו הגה"צ
אבד"ק ברכת מנחם שליט"א

פרשת מטות מסעי

יו"ל ע"י שומעי לקחו
שנת תש"פ לפ"ק - גליון ל"ב

- א. ומקלכם בידכם**.....ג
מטה האמונה / משען ומבטח לצדיקים / מאמינים בני
מאמינים / ומקלכם בידכם
- ב. ויחנו בחצרות**.....ז
בחצרות אלקינו יפריחו
- ג. במקהלות ברכו את ה'**.....ח
התנערי מעפר / התחיינה העצמות היכשות / תנופה
לפני ה' / כליות יועצות
- ד. ערי מקלט תהיינה**.....יב
שלשה מי יודע / שש ערי מקלט

להשיג הגליונות

בארא פארק:	בויליאמסבורג:
ביהמ"ד ברכת מנחם	ביהמ"ד ברכת מנחם
4424 16 th Ave.	491 Flushing Ave.
ביהמ"ד אברכים	בירושלים:
ברכת מנחם	ביהמ"ד ברכת מנחם
1600 55 th St.	רח' זית רענן 1

להערות והארות ולקבל הגליון בדוא"ל
mashmiayeshuah@gmail.com

א. ומקלכם בידכם

מטה האמונה

וידבר משה אל ראשי המטות.

ביאר בספר 'דברי ישראל' להרה"ק ממודזין זי"ע.

בני ישראל נקראים 'מטות' על שם שהם נזרקין בגולה נע ונד בתוך נחשים ועקרבים, ועל עיקריה קאי, כי תמיד עומדים באמונתם, וכמו שאמרו (ילקוט וישב קמ"ה) זרוק חוטרא לאוירא אעיקריה קאי, 'חוטרא' היינו מטה, וישראל נקראים מטה כנ"ל, והנה הם נעים ונדים בגולה ונזרקין מכאן לכאן ועומדים באמונתם, והיינו זרוק חוטרא לאוירא על עיקריה קאי.

ובזה ביאר גם בפרשת שמות שאמר משה להקב"ה: והן לא יאמינו.

ורצה הקב"ה לרמז לו זאת כי בני ישראל הם מאמינים בני מאמינים, ובכל מצב שהם לא יאבדו האמונה בהשי"ת, לכן אמר לו: מזה בידך, ויאמר מטה, השליכהו, ויהי לנחש ויחזק בו ויהי למטה, הנה היה מטה ונחש וחזר למטה.

היינו 'זרוק חוטרא לאוירא על עיקריה קאי', שבני ישראל אף שהם נזרקין בגולה נע ונד בתוך נחשים ועקרבים, על עיקרה קאי, ועדיין עומדים באמונתם, ונשארים 'מטה'.

ויש להוסיף.

ויאמר אליו ה': את המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האותות (שמות ד' י"ז), כי בזכות האמונה בה' בכל המצבים, בזכות המטה הזה, יעשה בו משה לישראל אותות ומופתים, ועל ידי המטה הזה הכה את מצרים.

ויאמר ה' אל משה: ואתה הרם את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו, ויבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה (שמות י"ד ט"ז).

משמיע ישועה

וכמבואר במדרש 'דבר אל בני ישראל ויסעו' כדאי היא האמונה שהאמינו בי לקרוע להם את הים, והיינו בכח ה'מטה' בזכות האמונה נהפך ים ליבשה.

משען ומבטח לצדיקים

ויש להביא כאן, ולהסביר בעוד אופן הענין שבני ישראל נקראים 'מטות', ושהוא רומז על אמונתם של בני ישראל, על פי מה שכתב בספר 'חסד לאברהם' להרה"ק מראדאמסק ז"ע (פרשת וישלח) :

כי במקלי עברתי את הירדן הזה, ופרש"י: נתן מקלו בירדן ונבקע הירדן.

הנה מקל רמז על אמונה ובטחון כמו 'ואיש משענתו בידו מרוב ימים' (זכריה ח') היינו שיהיה לאדם משען ומבטח בהקב"ה, והנה זה הכוונה במה שאמר שלמה המלך 'וזה היה חלקי מכל עמלי' (קהלת ב') ופרש"י חד אמר מקל, הכונה כי לא נשאר לו שום דבר, רק זאת נשאר, היינו אמונה ובטחון, וזה נרמז בתיבת מקל.

מאמינים בני מאמינים

אמרו רבותינו ז"ל (שבת צ"ז). בני ישראל נקראים 'מאמינים בני מאמינים', מאמינים, דכתיב (שמות ד' ל"א) ויאמן העם, בני מאמינים, בני אברהם שנאמר בו, והאמין בה'.

וכן אמרו חז"ל (שיר השירים רבה פ"ד) תשורי מראש אמנה, זה אברהם שכתוב בו: והאמין בה', וכונתם, שאברהם הוא ראש וראשון למאמינים, לפי שבתורה נאמר עליו לראשונה שהאמין בה', ושנטע את האמונה בבניו אחריו עד סוף כל הדורות.

האמונה שיש לבני ישראל מושרש הוא להם מאבותיהם, ולכן נקראים 'מאמינים בני מאמינים'.

ולכא מידי דלא רמיזי, וכבר דרשו דורשי רשומות שסופי תיבות של שמות אבותינו אברהם' יצחק' ויעקב' הוא 'מקל', וכל חד לפום חורפיה דריש ליה.

משמיע ישועה

ולפי הדברים הנאמרים הרי מקל הוא האמונה בה', משען ומזבטח לצדיקים, וזרוק חוטרא לאורא אעיקריה קאי, וכיון שהאמונה הוא ירושה לנו מאבותינו, ראשונים למאמינים, ואנו בני מאמינים, הרי שפיר נרמז ענין ה'מקל' בשמות הקדושים של האבות הקדושים.

ומקלכם בידכם

בליל הפסח – חג האמונה – בני ישראל שחטו את פסח מצרים, אלהי מצרים לעיניהם, ובגודל אמונתם עשו כדבר ה' ביד משה.

וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם 'ומקלכם בידכם' ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לה' (שמות י"ב י"א).

ומקלכם – מקל האמונה – בידכם, בכח האמונה תזכו שיפסח ה' על בתי בני ישראל, ובכח האמונה תזכו ליציאת מצרים ולהתגלות כבוד ה' בעולם.

אי אפשר להתאפק מלהביא דברי החיד"א (רוח חיים דרוש א' לשבת הגדול) בשם רבינו אפרים ז"ל, כי 'ניסן' בגימטריא 'מקל' והוא רמז לאבותינו אברהם יצחק וישראל ס"ת מקל.

ויש להרחיב הדברים דבזכות אבות תהיה הגאולה, ובהכי אתי שפיר, בניסן נולדו אבות שהם אברהם ויעקב, בפסח נולד יצחק, וא"כ שלשה אבות נולדו בניסן, ולזה בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל בזכות אבות.

וזהו הרמז, כי ניסן גימטריא מקל, ס"ת אברהם יצחק וישראל, לומר דבזכותם נגאל במהרה בימנו, אמן כן יהי רצון.

מסור כיצד?

וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה

בדרך צחות פירש הרה"ק ר' ישראל מריזין זצ"ל, תיבת 'וימסרו' שהוא מלשון מסירה ומלשינות, כי הנה אמרו חז"ל (חולין ק"מ ע"ב) כל מה דאסר לן רחמנא שרא לן כנגדן.

הנה באיזה אופן מצינו מסירה ומלשינות שתהי' מותרת? ואפשר אשר משכחת מלשינות שלא נאסרה, היינו להלשין על איש שמסתיר צדקתו בפני אנשי תבל, ולספר עליו שהוא צדיק.

והנה בעת ההיא כאשר צוה ה' לבחור אנשים צדיקים, אזי בודאי מחמת עניוות כל אחד ואחד אשר בחרו בו לומר צדיק אתה, אמר שחושדים אותו בדבר שאין בו, כי אינו בכלל צדיק, לכן 'וימסרו' והיינו שכניהם אשר הכירו תהלוכתם וצדקתם מסרו והלשינו עליהם שהם צדיקים.

"כל נדרי"

בספר 'עקבי אבירים' מה שסיפר האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל:

פעם אחת שאל אבי זקני זיע"א בעל 'אור ישראל' לאדם כפרי, מה פירוש התפילה 'כל נדרי'?

השיב הכפרי, שתיבת כל נכתבה ב'מחזור' באותיות גדולות, א"כ קאי על השי"ת שהוא כל יכול, נדרי זהו מלשון 'ניט דריי' היינו 'מיר דרייען נישט מיט דיר, די דריי נישט מיט אונז'.

ב. ויחנו בחצרות

בחצרות אלקינו יפריחו

ויסעו מקברות התאווה ויחנו בחצרות (במדבר ל"ג י"ז).

יש לפרש הפסוק בהקדם מה שכתב בספר 'אגן הסהר' פנינים והנהגות מהגאון הגדול ר' אברהם גנחובסקי זצ"ל, מראשי ישיבת טשעבין:

בכתבי רבינו נמצא שכתב בזה הלשון:

כשאדם רואה שיצרו מתגבר עליו, חיברתי בעניי שיחשוב על אותיות 'חצר' שיש בהם שש צירופים, חצר – חרץ – צחר – צרח – רחץ – רצח.

חצר – תהא בחצרות הקודש ואל תצא משם.

חרץ – זאת בחריצות וללא הפסק.

צחר - הלבן עצמוך.

צרח – והתפלל והתחנן.

רחץ – את הכתמים מנשמתך.

רצח – וקטול את כל הפגמים.

עד כאן לשונו הטהור.

ובזה יש לומר ולפרש, 'ויסעו מקברות התאווה', כשאדם רוצה לנסוע ולרחק עצמו מהתאוות ומהעבירות, ולהתרחק מהחטא, אז 'ויחנו בחצירות' יחשוב על כל צירופי 'חצר' וינצל.

ג. במקהלות ברכו את ה'

התנערי מעפר

ויסעו מחרדה ויחנו במקהלת (במדבר ל"ג כ"ה).

כתב בבעל הטורים 'במקהלות' ב' במסורה, ויסעו מחרדה ויחנו במקהלת, במקהלות ברכו אלהים (תהלים ס"ח כ"ז) דדרשינן מיניה (סוטה ל): שאפילו עוברים שבמעי אמן אמרו שירה על הים.

וזהו 'ויסעו מחרדה', פירוש מחרדת מצרים שהיה נוסע אחריהם, 'ויחנו במקהלות', מלמד שנעשו קהלות קהלות לומר שירה.

זהו כלל ישראל, וזהו יופיו וטובו, אפילו כשנופלים עד לעפר, אפילו כשהם שקועים ונתונים בצרה ובשביה, הם מקיימים את הציווי של: התנערי מעפר! קומי לבשי בגדי תפארתך עמי.

בני ישראל מלומדים בצרה, אמנם כמו כן מלומדים בנסים, הם יודעים כי לא לעולם יהיה אפילה, ומהרה יהיה אורה, וזיק של תקוה מפיח בהם, ומתוך צרה הם באים לפדות ורוחה מתוך חיזוק ועוצם וגבורה.

אחר 'חרדה' באה 'מקהלתה', במקהלות ברכו ה'.

התחיינה העצמות היבשות

הנביא יחזקאל ראה בבקעה עצמות והנה הן היו יבשות עד מאוד, ראה את בני ישראל במצב שפסקה חיותם מהם, ואבדה תקותם.

ויאמר ה' אליו: בן אדם, התחיינה העצמות האלה?

ויאמר אליו ה': בן אדם העצמות האלה, כל בית ישראל המה, הנה אומרים יבשו עצמותינו ואבדה תקותינו, נגזרנו לנו.

משמיע ישועה

לכן הנבא ואמרת אליהם: כה אמר ה' הנה אני פותח את קברותיכם, והעליתי אתכם מקברותיכם, והבאתי אתכם אל אדמת ישראל.

ונתתי רוחי בכם וחיייתם... וידעתם כי אני ה'....

כן היה אחר שיעבוד מצרים, זה עתה עברו סבלות מצרים בדיבוד הגדול והנורא, ומיד נתעלו בני ישראל עד מאוד, כן היה אחרי חורבן בית המקדש, ועל נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו, אבל לא היה בכייה של ייאוש ח"ו, ותיכף בבבל הקימו ישיבות, החרש והמסגר, והעמידו תלמידים הרבה.

גולה אחר גולה גלתה יהודה כולה, ובכל מקום אזרו חיל וגבורה לתקן בית תלמוד, ובנו מוסדות תבל, לא נפלו במעמקי הייאוש, לא שקעו בבוץ, ולא אבדה הזיק של חיות בתוכם.

שבע יפול צדיק וקם (משלי כ"ד ט"ז), כי נפלתי קמתי (מיכה ז' ח'), קמו והתעוררי, קמה וגם ניצבה, ניצב בגאון ועוז, ותכיף אחר 'ואשבור מוטות עולכם' נתקיים בהם, 'ואולך אתכם קוממיות'.

בספר 'המוזרי' מבאר שיחשוב האדם בבוא עליו צרה וצוקה שהכל לטובתו, ואף בבוא צרות על הכלל כולו יתנחם ויאמר שמתוך החורבן ייבנה שוב ויתכונן הכלל וישראל גוי אחד יהיה שוב רק למעלה למעלה וזה לשונו (במאמר ג' אות י"א):

ומי שנתיישב על נפשו זה יהיה כמו שאומרים על נחום איש גם זו, כל אשר תמצאהו צרה אומר גם זו לטובה, ויהיו חיים ערבים תמיד, ותקלנה עליו הצרות, אבל אפשר שישמח בהם כשירגיש לעון שיש עליו כמי שיפרע חובו, והוא שמח במה שהקל מעליו ממנו, וישמח לשכר ולגמול הצפון לו, וישמח במה שהוא מלמד לבני אדם מהסבל והצדקת דין הבורא, וישמח במה שיש עליו בזה מהשם הטוב והתפארת, זה בצרות המיוחדות בו.

וכן יעשה בצרות הכוללות, כשיעבירו בלבולי המחשב על לבו אורך הגלות ופזור האומה, ומה שהגיע אליה מהדלות והמיעוט, יתנחם תחלה בצדוק הדין כאשר אמרתי, ואחר כן בנכוי עונותיו, ובשכר הצפון לעולם

משמיע ישועה

הבא, ובהדבק בענין האלקי בעולם הזה.

ואם ייאשנו ייאש אותו שטנו מזה באמרו, 'התחיינה העצמות האלה' לגודל מה שנכחדנו מגוי ונשכח זכרנו, יחשוב באיכות יציאת מצרים, ובכל מה שנאמר ב'כמה מעלות טובות למקום עלינו', ולא יהיה קשה בעיניו איך נשוב לקדמותנו.

תנופה לפני ה'

וראה בטוב מה שכתב בספר 'הרב דפוניבו':

רבינו יוסף שלמה היה מאותם גדולי הרוח שהמשורר האלקי קורא אודותם 'עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו' (תהלים פ"ד ז) פירוש, את עמק הבכא גופו ישיתו למעין מפחה חיים חדשים.

כשעלו לארץ פליטים שרידים מליטא, הראו לו את התמונה שצולמה ליד קבר האחים של קדושי פוניבו באלפיהם, שנטבחו בשואה עקה"ש. הביאו להרב זצ"ל התצלום, וירא והנה ליד המצבה עומדת קבוצה של יהודים, אודים עשנים בראשים מורכנים וידיים מושפלות, מיד הגיב בסערת רוח כדרכו:

לא, לא! ליד הקבר הקדוש הזה אסור לעמוד ככה, חסרי אונים, בידיים מורדות! ליד קבר כזה חייבים להניף את הידיים בעוז, כדי לבנות הכל מחדש.

כליות יועצות

כך הוא היה אומר, וכך היה עושה, היה נאה דורש ונאה מקיים, תיכף אחר שאבד רוב משפחתו ותלמידיו ובני עיירתו, התנער מעפר, והקדיש את חייו להקים עולה של תורה בארץ הקודש לשם ולתפארת.

מענין לענין כדאי להביא מה שמצאתי בספר 'גשמי ברכה':

להגאון מ'פוניבו זצ"ל, היתה רק כליה אחת שפעלה כראוי. פעם שאלהו אחד מידידיו: אם בכליה אחת עשיתם כל כך הרבה, מה הייתם

משמיע ישועה

יכולים לעשות אם הייתם אדם בריא לגמרי, אילו היו לכם שני כליות?
השיב לו הרב מ'פוניבז בשנינות:

אלמלי היו לי שתי כליות בריאות וטובות, לא היה כל כך טוב, שהרי אמרו חז"ל (ברכות סא.) 'כליות יועצות', ואם כן כליה אחת היתה אומר כך, והכליה השנית היתה אומרת אחרת, וממילא היו לי כמה ספיקות בלבי אם לעשות או לא, אבל כעת אין לי שום ספיקות, אני יודע בודאי שהגני צריך לעשות ולפעול יותר ויותר! ודפח"ח.

מסעיהם למוצאיהם

כתב בפתיחה לספר 'אהבת וסגולת ישראל' (נדפס בשנת תרצ"ב בהסכמת גדולי הדור).

ראיתי בס' שערי ציון על התורה פ' מסעי וז"ל: 'ואלה מסעיהם למוצאיהם', דמסעות וטלטול של ת"ח בנע ונד עבור פרנסתם הוי ממש למוציאיהם מעוה"ז, וחייהם אינם חיים, אתה ה' תשמרנו, ע"כ.

ומרגלא בפומא דאינשי לומר דרך צחות ואמת: נע ונד הוא ר"ת לפעמים, 'נאר עסין נאר דאווינין', ולפעמים, 'ניט עסין ניט דאווינין' כהנ"ל.

וכתב בספר מנורת הזהב בשם הרב הקדוש מהר"א מקארלין ז"ל זי"ע, שיסורי נע ונד הם קשים יותר מכל היסורים, שכשומר הקב"ה לקין בכל הקללות הנאמר שם, שתק קין וקבל באהבה, וכשומר לו 'נע ונד תהיה בארץ', לא היה יכל לקבל ואמר: גדול עונוני מנשוא, ע"כ, וכן כתב ה'ספורנו' כי יסורי נע ונד קשה יותר ממיתה ר"ל.

ד. ערי מקלט תהינה

שלשה מי יודע

נקדים בדבריו הנפלאים של בעל קונטרס הספיקות זצ"ל בהקדמת ספרו 'תרומת הכרי', וזה לשונו:

סגולה נפלאה להשבית אויב ומתנקם הוא היצה"ר המסית, הורינו חז"ל באמרום (ברכות ה.) אם פגע בך מנוול זה משכהו לבהמ"ד, אי אזיל מוטב, ואי לא לקרוא ק"ש, ואי לא יזכור לו יום המיתה.

יש לומר שכיוונו בה חז"ל להסיר ולרפאות ג' חולאי סיבת החטא, עפימ"ש בעוללת אפרים, כי הראשון לחטא הוא אשר חכם בעיניו, ואיננו שומע לקול מזויו ומוכיחיו, וע"ז רמז ישע"י (ה' כ"א) **הוי חכמים בעיניהם**, והב' קלות החטא בעיניו, וע"ז אמר (שם י"ח) **הוי מושכי העון בחבלי שוא**, הג' חמודות העוה"ז ותאותו, וע"ז אמר (שם כ"ג) **הוי גבורים לשנות יין**.

וזה שאמר הני שלשה תרופות, אם חטאו הוא מחמת שהוא חכם בעיניו, אמר **משכהו לבהמ"ד**, כי שם יובחן חכמתו, כי התורה הוא כלילת בחינת החכמים, דדא ב' כולא ביה, וכאשר עיניו יראו שהוא ריק מתורה, ידע נאמנה כי בינת אדם לו, ורחוק מתואר חכם.

ואם חטאו הוא מקלות החטא בעיניו, **יקרא ק"ש**, דכתיב ביה (דברים י"א ט"ז) וסרתם ועבדתם, ופ' רש"י וסרתם לפרוש מהתורה, וממילא ועבדתם אלקים אחרים, יע"ש. והוא עפימ"ש רש"י פ' בחוקותי (ויקרא כ"ו ט"ו) על פסוק ואם לא תשמע, שפירש שם ז' מיני עבירות, הקל הקל תחלה, הראשון שבכולם, פירש מדברי תורה, והאחרון ע"ז יע"ש, וז"ש כאן 'וסרתם ועבדתם', ויראה בעיניו שכך הוא דרכו היום אומר לו עשה כך וכ'.

ואם חטאו הוא מחמת חמודות העוה"ז ותאותו יזכור לו יום המיתה, היות שאדם רואה כי יחד חכמים יאבדו, כסיל ובער יתמו, ואין נמלט

משמיע ישועה

יחלש כח תאותו, ואעפ"כ ישען בהבל משענת קנה רצון, ויאמר רעה אליו לא יאונה, ע"כ אמר יזכיר לו יום המיתה, שגם עליו יעבור כוס המר, ועל שלש אלה יפקח עיניו וישמר מהלכדו, והבן.

שש ערי מקלט

ואולי יש לרמז כל הענין בפרשת ערי מקלט, שציוה הק למשה להכין ולזמן מקום לנוס שמה כל מכה נפש בשגגה, היינו כל מי שאינו מתנהג כשורה, ובלא יודעין מכה את נפשו, וכמעט שהורג את עצמו בעונותיו.

העצה הראשונה לאדם זה שפגע בו מנוול זה, ונלכד ברשת עצר הרע, 'משכהו לבית המדרש' שינוס אל עיר מקלט, והיינו ערי הלויים שהם מוסרי התורה שבכל דור, ושם ילמד לדעת את המעשה אשר יעשון.

וכן אמרו שמגלין את רבו עמו, דכתיב וחי בהם, עביד ליה מילי דחיותא, שעל ידי התורה יחיה ולא ימות.

ובאמת יש צד בגמרא (מכות י) דדברי תורה קולט מגואל הדם, דאמר ר' יוחנן מנין לדברי תורה שהן קולטין שנאמר את בצר במדבר וכתוב בתריה וזאת התורה, וביאר הריטב"א שמפרש הו"א דגמ' בדברי ר' יוחנן דדברי תורה קולטין, דהיינו שבית מדרשו קולטת מגואל הדם כמו ערי מקלט.

העצה השניה 'יקרא קריאת שמע'

בספר הקדוש 'אוהב ישראל' כותב:

את שש ערי המקלט אשר תתנו לנוס שמה הרוצח, ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר (במדבר ל"ה ו').

שש ערי המקלט הינן שש המילים של הפסוק: 'שמע ישראל ד' אלהינו ד' אחד' וסמוך להן, ועליהם תתנו ארבעים ושמונה המילים של פרשת 'ואהבת' עד 'ובשעריך'.

פסוק זה של "שמע ישראל" ופרשה זו של "ואהבת" הם הם ערי המקלט, בהן יכול כל אדם מישראל למצוא לו מחסה ומגן, אף אם עשה רע.

משמיע ישועה

על ידי קבלת עול מלכות שמים ואהבת השם הריהו ניצול מן המקטרגים הרודפים אחריו.

ואי לא אזיל יצר הרע ממנו 'יזכיר לו יום המיתה' וכן אמר קרא: והיו לכם הערים למקלט ולא ימות הרוצח, ומכלל לאו אתה שומע הן, ואם יצוא יצא הרוצח את גבול עיר מקלטו אשר ינוס שמה, ומצא אותו מחוץ עיר מקלטו ורצח גואל הדם את הרוצח אין לו דם (ל"ה כ"ו).

היינו שאם לא יקלוט על ידי התורה או קריאת שמע, אז ידע שבנפשו הדבר, וגם עליו יעבור כוס, ויוכל למות על ידי יצר הרע הוא מלאך המות המבקש את נפשו.

לכן החכם עיניו 'בראשו', לקיים העצות הראשוניים, וילמד תורה ויקרא קריאת שמע, ויחיה ולא ימות.

בעבור שנדר

בספר 'בית ישראל' להאדמו"ר ממאטערסדארף זצ"ל (פרשת ויצא):

וידר יעקב נדר (בראשית כה יא) אומר אני שמכאן רמז וסמך למנהגם של ישראל לעשות מי שברך ולנדוד לצרכי בית הכנסת בשעת קריאת התורה ביום השבת, וכן לערוך מגביות, ולדרוש דרשות לטובת הישיבות בשבת קודש קודם קריאת התורה.

דהנה כתב החת"ם סופר בתורת משה, דזה שכתוב 'ויפגע במקום' היה בערב שבת, עיין שם, ואם כן מה שכתוב 'וישכם יעקב בבקר' היה בבוקרו של יום השבת, ונדר נדר.

נטפי תנחומין

ניחום אבלים אצל

הרב ר' אנשיל גאנז שליט"א

אב"י בעיר בארא פארק יצ"ו

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבילי ציון וירושלים

ויה"ר שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולינו, ושנשמע ונתבשר בשורות טובות אמן.

התודה והברכה

לכבוד ידידינו עוז, האברך החשוב והיקר

מוה"ר וואלף שטיינמעץ הי"ו

אב"י בעיר בארא פארק יצ"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת במז"ט

זכות הפצת התורה יעמוד לו, שיזכה לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.

התודה והברכה

לכבוד הני בני ציון היקרים מחשובי האברכים יושבי אהל בירושלים עיה"ק

מוה"ר יוסף יהודה גאלדשטיין הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו במז"ט

מוה"ר אליהו אויש הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת במז"ט

מוה"ר יעקב יוסף כף הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת במז"ט

מוה"ר אברהם משה גרין הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת במז"ט

מוה"ר מרדכי ראזענבערג הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת במז"ט

זכות הפצת התורה יעמודו להם, שיזכו לנחת לרוב מכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים טובים, אמן.